

09-10 Rugăciune
10-10:45 Studiu biblic
10:45-12 Serviciu divin

18-20 Serviciu divin

19-21 Fanfară

18-19 Rugăciune cu frații

18-19 Rugăciune cu surorile
19-21 Serviciu divin

Inima care-L vede pe Dumnezeu

Autor: Haidu Ionut

Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu - Matei 5:8 Dacă vrei să-L vezi pe Dumnezeu unde alții nu-L văd, să-L auzi când alții nu-L aud și să comunici cu El într-un mod autentic, trebuie să ai o inimă curată. În urma pocăinței Isus ne-a dat o inimă nouă, nu una reparată. Datoria noastră e s-o păstrăm curată. Sunt lucruri pe care trebuie să le evităm chiar dacă par inofensive, pe termen lung ne încetinesc "ritmul cardiac". O inimă curată înseamnă o inimă necontaminată.

Butnariu Corneliu - 27.09
Gheorghe Sandu - 27.09
Jivan Florin - 27.09
Olariu Alexandru - 28.09
Bălănean Floare - 29.09
Cuciula Ovidiu - 29.09
Sâmțion Marina - 29.09
Monica Zanfirescu - 30.09

Anton Rita - 30.09
Murariu Daniel - 30.09
Negoiță Valentina - 30.09
Chisalita Iosif - 01.10
Oala Lucian - 01.10
Pop Iuliu - 01.10
Sirbu Maria - 01.10
Antici Draga - 02.10
Lucuta Ioan - 02.10

Vă stăm la dispoziție pentru nevoile dvs. spirituale:

Pastor Ioan Cocîrțeu: 0744 779 250
Pastor Moise Vărăjitor: 0744 799 596

Colectivul de redacție:

Ionela Liuba, Simona Cocîrțeu, Mircea Liuba, Alin Zanfirescu.
Pentru sugestii/proponeri: buletininduminical@biserica2.ro

Biserica Creștină Baptistă 2
Pastori: Ioan Cocîrțeu,
Moise Vărăjitor, Ioan Râncu

Timișoara, strada Zăvoi 12
tel-fax: 0256 436 362
office@biserica2.ro
www.biserica2.ro

DRAGOSTEA

NR. 231 | 27 SEPTEMBRIE

“Roada Duhului, dimpotriva, este: dragostea...” - Galateni 5: 22

Cand Duhul Sfânt isi face lucrarea intr- un om, se intampla acolo miracole dumnezeiesti. Natura veche este schimbata cu una noua, inclinatiile vechi sunt eradicate si lucram cu daruri duhovnicesti, iar roadele noastre sunt roade provenite din trasaturile lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu este desavarsit in dragoste, in bunatate, in credinciosie, in indelunga rabdare. Asadar, dupa modelul Lui, incercam sa rodim si noi.

Roada Duhului Sfânt ne face remarcabili, ea ne evidentiaza ca fiind cu adevarat oameni din familia lui Dumnezeu. Cine este din Dumnezeu rodeste, cine nu rodeste nu este din Dumnezeu. Bineinteles, vorbim de roada neprihanirii.

Primul rod prezentat de apostolul Pavel este dragostea. Inspirat fiind de Duhul Sfânt, aseaza dragostea pe pozitie de superioritate. Ce este dragostea ? Cum poate fi defnita in lumina Sfintei Scripturi ?

Mai intai, ea trebuie vazuta ca un sentiment duhovnicesc.

Ce inseamna lucrul acesta ? Orice om se naste cu capacitatea aceasta de a iubi. Da, este potentialul si resursa noastra nativa. Toti oamenii, prin nastere, isi dezvoltă mai mult sau mai puțin puterea de a iubi. Numai ca, atunci cand ne schimba Dumnezeu dragostea noastra capata valente si dimensiuni noi. Noi nu iubim doar cand suntem iubiti, ci si atunci cand suntem urati. Noi nu iubim doar declarativ, ci o facem chiar si prin jertfa. Noi nu iubim doar intr-o dimensiune a carni, ci si intr-o maniera cristica. De aceea, ceea ce face diferenta între obisnuitul sentiment al dragostei trupesti si sentimentul duhovnicesc este tocmai schimbarea radicala produsa in noi. Ce minunat este sa stii ca a amplificat Dumnezeu dragostea in pacatosul mantuit.

In al doilea rand, ea trebuie vazuta si ca o motivatie desavarsita.

Spunea apostolul Pavel in 1 Corinteni 16: 14: “Tot ce faceti, sa fie facut cu dragoste.” Ea trebuie sa fie forta care declanseaza tot ce vrem sa facem, sa spunem, sa gandim. Numai atunci parcursul nostru bun de altfel, va fi primit. Sa putem iubi ce facem si sa putem iubi pe cei carora le facem. In aceasta ecuatie spirituala, necunoscuta este partea motivationala a fiecaruia dintre noi care trebuie sa fie pusa sub analiza Cuvantului lui Dumnezeu si a Duhului Sfânt. Odata ce este corectata potrivit standardelor lui Dumnezeu, vom fi primiti in partea vazuta a lucrului nostru.

continuare pe pagina urmatoare >

Haideți să îi aducem în continuare înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune și în post, pe frații și surorile noastre care suferă din punct de vedere fizic:

Ioan Timisan
Bobi Popovici (Becicherec)
Petrică Ștefan
Gina Pop
Ana Cadar
Fibia Vidican
Mariana Huluban
Ana-Maria Iacob
Ligia Briscan

In al treilea rand, ea trebuie vazuta si ca o declaratie tacuta.

Iubind noi declaram, marturisim in favoarea noastra si a lui Dumnezeu. Mantuitorul spunea ca "...prin aceasta vor cunoaste toti ca sunteti ucenicii Mei..." Aproape ca nu ni se cere sa strigam in gura mare ca suntem ai Domnului, doar trebuie sa iubim si va fi deajuns. Dar si asta, uneori este atat de greu de facut. E lupta cu orgoliul personal, cu ambitiile de tot felul, poate chiar cu duhul de revansa in fire...si uite asa pierdem in angajamentul nostru de a castiga lumea pentru Hristos. A pune la punct relatii de dragoste pentru propria ta viata, inseamna a fi cu mult inaintea altora. Stiti de ce? Pentru ca cei mai multi urasc! Doamne, ai mila de noi si toarna din dragostea Ta in fiecare dintre noi.

Fratii mei, suntem doar atat cat iubim. Iubim putin, putin suntem. Iubim mult, mult suntem!

Pastor Ioan Cocirteu

CÂND MĂȘTILE COBOARĂ

CIPRIAN MUSAT

Săbiile au fost șterse de sânge, mormintele astupate și peste poporul sclavilor deveniți stăpâni se așternu liniștea. Deși nu reușiră să alunge din țară orice urmă de popor străin ci au păstrat, incoștienți, suficiente focare din care mai târziu va ieși la plimbare ispita și la jaf nenorocirea, acum erau liniștiți. În sfârșit acasă, în acea țară promisă din vremuri străbune de Marele Yahwe bătrânului Avraam, reînnoită lui Isaac și păstrată pentru Israel. Erau acasă, pe un pământ gata să se deschidă pentru ei și să le ofere din plin roadele lui, un pământ gata să îi găzduiască neconținut pe cei cu care Însuși Creatorul semnase legământ.

Acasă, dar fiecare stătea la ușa, neîndrăznind să intre. Se găsiră câțiva viteji precum Caleb care să meargă și să primească din mâna lui Iosua actul de proprietate dar restul stăteau la ușă și priveau în zare prefăcându-se că nu pricep prea bine despre ce este vorba dar având tot timpul urechea ciulită ca nu cumva să fie nedreptățiți. Războaiele se terminară, durerea pricinuită de victimele lui se așternu greoaie și fu acoperită de colbul uitării și de acum urma partea cea mai dificilă: împărțirea țării între învingători. "Până când vă veți lenevi să mergeți să luați în stăpânire țara pe care v-a dat-o Domnul, Dumnezeuul părinților voștri?" strigă bătrânul Iosua încrunțat. Știa însă că nu este vorba doar de lene ci mai ales de o pândă fină ca nu cumva unul să primească mai mult sau mai bine decât celălalt. Teama de a nu fi nedreptățiți pur și simplu îi paraliza iar Ai-ul împărțirii țării moștenite părea o cetate de necucerit.

Atunci și acolo starea tensionată s-a rezolvat ușor printr-un sorț necontestat, o împărțire dreaptă și mai ales prin mâna de fier dar blândă, prin caracterul neînduplecat dar cinstit al lui Iosua. Zecile de lecții din pustie, multitudinea de experiențe care îi îmbătrâniră făcură din evrei un popor în stare de a nu-și pierde definitiv cumpătul în fața unei prăzi ce se cerea împărțită.

Mi-ar fi cumplit de teamă să văd un experiment asemănător aplicat fraților mei. Ce strigăte și acuzații, ce mișmașuri făcute la ceas de seară, după perdele groase! Zarurile au fost măsluite! Terenul meu este mai mic și pe el soarele nu răsare ca pe celălalt! Eu am luptat mai dărz, merit ceva mai bun! Eu am copii mai mulți, îmi trebuie spațiu mai generos! Primești acel ținut dar mă votezi pe mine! Ești stăpân de drept când îmi umpli casa visteriei cu atâția talanți!

În biserică suntem cu toții purtători demni ai unei măști spirituale frumos desenate. Unii dintre noi îndrăznesc și pot să poarte această mască și în societate, atunci când nu au nimic de împărțit cu nimeni, nimic de câștigat și nimic de pierdut. Maska începe să coboare însă atunci când la mijloc apare un interes, de o valoare incertă, nemăsurat în balanța veșniciei. Este incredibil să vezi cum aceste măști coboară nu doar pentru o casă sau o slujbă bună, pentru o mașină performantă sau o diplomă pătată dar și fie doar pentru un bob de orez, o pâine albă și un metru de pământ mocirlos.

2

Iar când masca este jos ea lasă la iveală chipul adevăratului om, cel ascuns al inimii, al momentelor de singurătate. Atunci valorile reale plutesc la suprafață iar principiile de viață sunt puternic subliniate.

O mască lăsată jos poate scoate la iveală un chip ciopârțit de interese ascunse și meschine, murdare și păgâne sau unul luminat de Cristos, radiind de pace și înțelegere.

O PRIVIRE IN INIMA LUI ISUS

DAVID WILKERSON

"Cine dintre voi, dacă are un rob, care ară sau paște oile, îi va zice, când vine de la câmp: "Vino îndată, și șezi la masă?" Nu-i va zice mai degrabă: "Gătește-mi să mănânc, încinge-te, și slujește-mi până voi mânca și voi bea eu; după aceea, vei mânca și vei bea și tu?" (Luca 17:7-8).

N-avem nici o problemă în a ne identifica cu robul care-și făcea datoria sa față de stăpânul său. Nici o problemă în a ne încinge să slujim, servind Domnului o masă plină de laude – un festin de închinare. Ne place să servim pe Domnul! Este bucuria noastră cea mai mare, realizarea noastră supremă – să fim în lucrarea Domnului.

Dar ne este greu cu ultima parte - partea Domnului. "Si după aceea, vei mânca.. și tu!" E prea mult pentru noi să înțelegem pe deplin. Nu stim cum să luăm loc după ce l-am servit pe El – să-l permitem și Lui aceași bucurie pe care am experimentat-o noi când L-am servit pe El! Îi răpim Domnului nostru bucuria de a lucra în dreptul nostru, de a ne sluji.

Considerăm că Domnul nostru află destulă plăcere din ceea ce facem noi pentru El, dar e vorba de mult mai mult. El răspunde credinței noastre și se bucură când noi regretăm faptele noastre cele rele, când arătăm căintă față de ele, pocăintă. El spune Tatălui despre noi și găsește plăcere când ne încredem în El complet, ca niște copii. Dar eu sunt convins că cea mai mare nevoie a Sa este să avem comunicare directă cu cei pe care El i-a lăsat aici, pe pământul acesta. Nici un înger din ceruri nu poate face aceasta în locul nostru, nu poate împlini acea nevoie. Isus dorește să stăm de vorbă, să vorbim cu aceia care sunt pe câmpul de luptă, cei care au o luptă, o problemă în viața lor.

De unde am venit cu ideea că Hristos se simte singur și simte nevoia arzătoare de a ne vorbi? Găsim toate acestea în apariția lui Hristos pe drumul spre Emaus, când s-a arătat celor doi ucenici. Isus tocmai fusese înviat și chiar în aceeași zi, doi ucenici mergeau de la Ierusalem la Emaus. Ei erau întristați din cauza Domnului lor, cel plecat dintre ei, așa că atunci când El s-a apropiat de ei, nu l-au recunoscut. El a vrut să le vorbească; avea atât de multe să le spună.

Pe când vorbeau ei și se întrebau, Isus S-a apropiat, și mergea pe drum împreună cu ei...

Și a început de la Moise, și de la toți proorocii, și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El" (Luca 24:15, 27).

Nici că puteau trăi o experiență mai bună ca aceasta ucenicii acestia, așa că au plecat zicând unul către altul "nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea?" Avem în vedere bucuria ucenicilor, dar cum rămâne cu bucuria lui Isus? Eu văd un Domn înviat, cu lacrimile șiroind pe obraji Săi de Domn glorificat, cu inima plină de bucurie. El fusese împlinit, nevoia Sa fusese împlinită, și îl văd bucuos până peste poate. El își făcuse partea de slujire, și, în forma Sa glorificată, El experimentase prima Sa comuniune în ambele sensuri, și de o parte și de alta. El spusese ce avea pe inimă, inima Sa fusese atinsă, iar nevoia Sa – împlinită.

3